

Сценарій виховного заходу, присвяченого Дню Соборності України.

**Автор: Смаглюк Інна Іванівна,
учитель української мови та
літератури**

(Лунає пісня)

I ведучий. Величина і свята, моя ти Україно,

Лише тобі карать нас і судить
Нам берегти тебе, Соборну і єдину
І нам твою історію творить!

II ведучий. Рідна мати, Україно!

Подивись, твої сини
Вже посіяли Свободу,
Вже колосяться лани.
Ті, із кого кепкували,
Насміхались, як могли,
Знов народом гордим стали,
більш вони вже не хохли,
Не лакузи, не примари,
А герої та борці.

I ведучий. Маєм сонце, маєм море,

Маєм Київ і Дніпро,
Маєм землю неозору,
На якій росте добро.
Синьо-жовтий прапор маєм
Й Володимирський тризуб,
Дон і Сян їх обіймають.
Ми – народ – великолюб.

II ведучий. Шановні присутні! Сьогодні ми зібралися з нагоди особливої дати – Дня Соборності України. День 22 січня 1919р. увійшов до національного календаря як велике державне свято.

Сьогодні на нашому святі присутні шановні гості – депутати Білоцерківської міської ради Істомін Сергій Вікторович та Мороз Тарас Степанович.

III ведучий. Соборність України – одна з важливих тем історії України. Для українського народу, віками позбавленого своєї власної державності та розірваного на частини між сусідніми країнами, дана проблема завжди була особливо болючою й неймовірно складною.

IV ведучий. Слово «соборність» включає в себе єдність і згуртованість. У слові «соборність» ми чуємо слово «собор». Ще великий український класик Олесь Гончар закликав: «Бережіть собори душ наших!».

III ведучий. Поняття «Соборність» з'явилося у нашому науковому й політичному лексиконі порівняно недавно. Вона не є явищем лише суто українським. Це загальна, органічна ознака будь-якої нації - неодмінна умова її розвитку та процвітання. Вона означає, по-перше, об'єднання в одне державне ціле всіх земель, які заселяє конкретна нація на суцільній території. По-друге, духовну консолідацію всього населення країни, єдність усіх її громадян, незалежно від їхньої національності. Нарешті, соборність невіддільна від досягнення реальної державності, забезпечення справжнього суверенітету й незалежності народу, побудови процвітаючої демократичної національної держави.

IV ведучий. Ідея соборності стала загальнонаціональною мрією, невід'ємною частиною всіх українських визвольних програм наступного періоду. Величезні жертви, віддані на вівтар волі та незалежності, навчили українських патріотів всюди, куди б закинула їх доля, бачити в своїх мріях і боротися за єдину соборну, вільну та незалежну Україну.

III ведучий. У січні 1918 року була проголошена Українська народна республіка (УНР), а на територіях, які входили до складу Австроугорської Імперії, утворилася Західноукраїнська Народна Республіка.

IV ведучий. У грудні 1918 року лідери двох новоутворених держав у місті Фастові підписали договір про маючу наступити злуку обох українських держав в одну державну одиницю. Цей договір був урочисто проголошений у м.Києві на Софійській площі 22 січня 1919 року як злука УНР і ЗУНР. Той день увійшов у історію як День соборності України.

III ведучий. Проте втримати незалежність та єдність України за того періоду не судилось. Через кілька місяців після того, як було проголошено про утворення єдиної Української Народної Республіки, більшовики захопили Київ, Східну Галичину окупувала Польща, а Закарпаття – Чехословаччина.

IV ведучий. Ідея соборності постійно жила у мріях українців. Святкуючи День Соборності 22 січня 1990 року, мільйони тоді радянських українців стали з синьо-жовтими прапорами у живий ланцюг від Харкова до Львова та Івано-Франківська, аби маніфестувати духовну єдність мешканців «сходу» і «заходу» України як запоруку існування єдиної, соборної і лише в соборності суцільної демократичної України. У розмаї жовто-синіх знамен творився переддень незалежності, а вже незабаром Україна стала вільною, проголосивши 24 серпня 1991 року Акт незалежності.

III ведучий. Однак, прийнятий Акт не був наділений відповідною юридичною силою, й Україна впродовж більш ніж трьох місяців залишалася невизнаною державою

світу. Ситуацію потрібно було змінювати у такий юридичний спосіб, який би не викликав жодних сумнівів у світової спільноти щодо легітимізації проголошення незалежності України та сприяв визнанню міжнародної правосуб'єктивності нашої держави.

IV ведучий. Верховна Рада УРСР на підставі Закону Української РСР «Про всеукраїнський та місцеві референдуми» вирішила провести 1 грудня 1991 року республіканський референдум, на якому кожен громадянин мав чітко відповісти «Так, підтверджую», або «Ні, не підтверджую» на запитання: «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?» Всього у референдумі взяло участь 84,18% українських громадян. Із них позитивно відповіли 90,92% виборців.

III ведучий. На геополітичній карті світу постала нова самостійна держава – Україна. За результатами референдуму вже ні в кого не могло бути сумніву, чи український народ хоче мати свою самостійну державу. Втретє за 350 років від Визвольної війни середини XVII століття Україна здобула самостійність. Головним завданням стало збереження незалежності й суверенності Української держави, недопущення помилок, зроблених на двох попередніх етапах існування державності, - у середині XVII ст. і в 1917-1920 рр. XX ст..

IV ведучий. День 1 грудня 1991 року назавжди залишиться важливою датою в історії українського народу, бо саме тоді вільним волевиявленням громадян було підтверджено Акт проголошення незалежності України, прийнятий Верховною Радою. Наш народ використав свій історичний шанс мирним демократичним шляхом реалізувати ідею відродження перерваної національної державності. Всеукраїнський референдум поклав початок розбудови суверенної України.

III ведучий. Як наслідок республіканського референдуму, у наступні роки становлення суверенної України було продовжено. 28 січня 1991 року національний синьо-жовтий прапор отримав статус державного. 15 січня 1992 року державним гімном України стала музика композитора М.Вербицького на слова П.Чубинського «Ще не вмерла Україна...». 19 лютого 1992 року Верховна Рада України затвердила Тризуб як малий герб України. Національна символіка перетворилася на державну. У 1996 році було ухвалено Конституцію України.

IV ведучий. Але незалежність України не була нам подарована. За неї боролися, а часто і віддавали свої життя тисячі українців. І це не лише десь там, у далекому XVII ст. За незалежність України боролися і в XX ст.. Це були українці яких радянська влада за їхні переконання на десятки років кидала до тюрем, концтаборів, гнала на заслання. Але без їхньої боротьби сьогодні, можливо, не було б і незалежної України.

Читець. Рідна земле моя,

Я листок твій зелений
Пісня в шелесті Травень Промінь сонця в росі
Я з грудей твоїх п'ю
Україно, натхнення
Я спішу до землі
Що цвіте у красі.

Скільки світлих доріг
Ти для мене відкрила
До високих зірок у широкі поля
У мені твоя кров
У мені твоя сила
Найдорожча з усіх
рідна земле моя!

I ведучий. Шановні друзі! Слово для привітання надається директору колегіуму Склярівій Галині Миколаївні.

(Виступає директор, нагородження учнів)

II ведучий. Боже-Отче всемогутній,
Захисти коханий край!
Дай нам вийти у майбутнє,
Мужність і сміливість дай!
Захисти нас від свавільних
Хижаків, жорстоких, злих,
Захисти від божевільних,
Від Чорнобилів нових!

I ведучий. Хай собори на руїні
Стануть там, де Ти прорік.
Незалежній Україні –

Ведучі разом. Слава нині і повік!

До українців

Я запитую в себе, питаю
у вас, у людей,
Я питаю в книжок,
роззираюсь на кожній сторінці:

Де той рік, де той місяць,
той проклятий тиждень і день,
Коли ми, українці, забули,
що ми – українці?
І що в нас є душа,
повна власних чеснот і щедрот,
І що є у нас дума,
яка ще од Байди нам в'ється,
І що ми на Вкраїні –
таки український народ,
А не просто юрба,
що у звітах населенням зветься.
І що хміль наш – у пісні,
а не у барилах вина,
І що щедрість – в серцях,
а не в магазинних вітринах.
І що є у нас мова,
І що українська вона,
Без якої наш край –
територія, а не Вкраїна.
Я до себе кажу
і до кожного з вас: - Говори!
Говорімо усі, хоч ми
й добре навчилися мовчати!
Запитаймо у себе:
відколи, з якої пори
Почали українці
себе у собі забувати?
Запитаймо й про те,
як ми дружно дійшли до буття,
У якому свідомості нашій
збагнути незмога,
Чом солодшим од меду
нам видався чад забуття
Рідних слів, і пісень, і джерел,
і стежок від порога?
Українці мої!
То вкраїнці ми з вами – чи як?

Чи в «моголах» і вмерти
судила нам доля пихата?
Чи в могили й забрати
судилось нам наш переляк,
Що розцвів нам у душах
смирністю «меншого брата»?
Українці мої!
Як гірчать мені власні слова...
Знаю добре, що й вам вони
теж – не солодкі гостинці.
Але мушу казати, бо серце,
мов свічка, сплива,
Коли бачу, як люто себе
зневажають вкраїнці.
Українці мої!
І тоді в мені ниє крамоли
осколок тупий,
Мене думка одна obsідає
і душить на славу:
ради кого Шевченкові
йти було в Орські степи?
Ради кого ховати свій біль
за солдатську халяву?...
Тож хіба не впаде,
не закотиться наша зоря
і хіба не зотліє на тлін
українство між нами,
коли навіть на згарищі
долі й зорі Кобзаря
ми ще й досі спокійно
себе почуваєм хохлами!
Українці мої!
Дай вам Боже і щастя, і сил.
Можна жити й хохлом,
і не згіркне від того хлібина.
Тільки хто ж колись небо
нахилить до ваших могил,
Як не зраджена вами,

зневажена вами Україна?

(Лунає пісня)

На цьому наше свято завершено. Дякуємо за увагу. До нових зустрічей.